

vyloúčena, vždyť je možná soutěž, jak stížnost právem vytýká, i na mezinárodním trhu a není tudíž správný názor, že soutěž v tomto případě byla vyloučena.

Čís. 5439.

Bol-li spis, obsahující opravný prostriedok, podaný v zákonnej lehote u poštovne a odtiaľ odoslaný úradnou cestou na poštovný úrad, stala sa i táto doprava poštou a neľze ju počítat' do zákonnej lehoty.

(Rozh. zo dňa 25. novembra 1935, Zm III 465/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti J. M., obžalovanému pre prečin rušenia obecného mieru, vyhovel sťažnosti odsúdeného J. M. proti usneseniu krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27. augusta 1935, napadnuté usnesenie zrušil a zmätočnú sťažnosť odsúdeného J. M. prijal k súdu.

Dôvody:

Napadnutým usnesením odmietol krajský súd zmätočnú sťažnosť odsúdeného J. M. z toho dôvodu, že je opozdená, lebo odsúdenému bol rozsudok o úhrnnom treste doručený dňa 5. augusta 1935 a zmätočnú sťažnosť podal na poštu v T. dňa 10. augusta 1935, tedy po uplynutí trojdennej lehoty § 388 tr. p. a odst. 2 § 31 por. nov. predpísanej.

Konaným šetrením, ktoré bolo na sťažnosť odsúdeného prevedené, je zistené, že odsúdený J. M. podal zmätočnú sťažnosť u poštovne v K. už 8. augusta 1935 a že táto bola potom úradnou cestou odoslaná z K. dňa 9. augusta 1935 na poštovný úrad v T. a odtiaľto ku krajskému súdu v Banskej Bystrici, kam došla 12. augusta 1935. Z toho plynie, že odsúdený podal zmätočnú sťažnosť v zákonnej trojdennej lehote u poštovne v K. a že doprava odtiaľto ku krajskému súdu v Banskej Bystrici stala sa poštou a neľze ju v smysle § 11 tr. p. počítat' do trojdennej lehoty. Zmätočnú sťažnosť treba preto považovať za včas podanú.

Čís. 5440.

Stodola, patriaca k roľníckemu hospodárstvu, je miestnosťou náležajúcou k bytu majiteľa hospodárstva, prípadne závodnou miestnosťou hospodárskeho podniku.

Bezprávnosť trestného činu podľa § 330 tr. zák. je daná už tým, že pachateľ, nepostupujúc zákonnými prostriedkami, svojmocne spôsobom v zákone uvedeným ruší držbu vlastníka alebo držiteľa nehnuteľnosti a jeho právo na pokojné a nerušené užívanie nehnuteľnej veci. Po subjektívnej stránke je rozhodné len, či je si pachateľ vedomý toho, že spôsob, ktorým vniká do bytu iného, je bezprávny.

(Rozh. zo dňa 25. novembra 1935, Zm IV 354/35.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti Š. G., obžalovanému pre zločin krádeže, vyhovel zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva, zrušil napadnuté rozsudky oboch nižších súdov z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. v celom rozsahu a uznal obžalovaného Š. G. vinným zločinom porušenia domáceho pokoja podľa § 330 tr. z., ktorý spáchal tým, že dňa 27. marca 1934 v N. urazil zámku a tak vniknul do uzamknutej stodoly V. L-ovej, tedy že užívajúc násilia vniknul do miestnosti, náležajúcej k bytu iného, bezprávne a bez privolenia toho, kto s bytom nakladá.

Z d ô v o d o v :

Proti sprosťujúcemu rozsudku vrchného súdu ako súdu odvolacieho podalo vrchné štátne zastupiteľstvo zmätočnú sťažnosť, ktorou sa domáhalo odsúdenia obžalovaného pre zločin krádeže podľa §§ 333 a 336, č. 3 tr. z. Generálna prokuratúra súhlasila s touto zmätočnou sťažnosťou, ale len potiaľ, že žiadala, aby zistený čin obžalovaného bol kvalifikovaný ako zločin porušenia domáceho pokoja podľa § 330 tr. z. Takto omedzenej žiadosti zmätočnej sťažnosti neľze odopreť oprávnenie.

Vrchný súd zistil, že obžalovaný predal svojej sestre V. L-ovej slamu za 170 Kč; na túto kúpnu cenu zaplatila V. L. hotove 100 Kč a zbytok sľúbila zaplatiť po Veľkej noci 1934 (1. apríla 1934); kúpenú slamu prevzala a uložila V. L. v svojej stodole; dňa 27. marca 1934 prišiel obžalovaný s vozom do domu V. L-ovej a žiadal zaplatenie zbytku kúpnej ceny v čiastke 70 Kč a keď mu V. L-ová nevyhovela, utrhnuť zámku od stodoly poškodenej, vošiel ta a vzal si slamu v hodnote 70 Kč.

Tento zistený skutkový stav vyčerpáva všetky náležitosti skutkovej podstaty zločinu porušenia domáceho pokoja podľa § 330 tr. z. Stodola, patriaca k roľníckemu hospodárstvu, je miestnosťou náležajúcou k bytu majiteľa hospodárstva, prípadne závodnou miestnosťou hospodárskeho podniku. Obžalovaný vnikol do stodoly násilím, lebo stodola bola uzamknutá na zámku a obžalovaný túto zámku odtrhol a tedy použil násilia, aby mohol do stodoly vniknúť. Učinil tak bez privolenia V. L-ovej, ktorá bola oprávnená so svojim bytom a tedy aj s jeho príslušenstvom nakladať, lebo nie je zistené, že by mu bola vstup do stodoly dovolila, a z toho, že súc prítomná zámku neodomykla, je zrejmé, že so vstupom obžalovaného do stodoly nesúhlasila. (Ostatne obžalovaný sám tvrdil, že poškodená práve pred ním stodolu uzamkla, aby si nemohol slamu vziať.) Obžalovaný konal bezprávne, lebo nemal žiadneho práva vstúpiť do stodoly poškodenej. Pri tom je zcela nerozhodné, či obžalovaný mal právo, prípadne či sa domnieval, že má právo vziať si nazad dosiaľ nezaplatenú slamu, lebo bezprávnosť činu podľa § 330 tr. z. je daná už tým, že pachateľ, nepostupujúc zákonnými prostriedkami, svojmocne spôsobom v zákone uvedeným ruší držbu vlastníka alebo držiteľa nemovitosti a jeho právo na pokojné a nerušené užívanie nemovitej veci. Po subjektívnej stránke je potom len rozhodné, či pachateľ je si vedomý toho, že spôsob, ktorým vniká do bytu iného, je bezprávny. Že si obžalovaný musel byť vedomý bezprávnosti svojho činu, plyní bezpochybné z toho, že právo nerušeného užívania vlastného domu a jeho prí-

slušenstva je všeobecne známe a uznávané a neboly zistené žiadne také okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že obžalovaný si nebol vedomý tohoto práva poškodenej V. L. na nerušené užívanie jej nemovitostí.

Z uvedených dôvodov bolo preto treba rozsudky oboch nižších súdov podľa § 33, odst. 1 por. nov. zrušiť z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p. a obžalovaného uznať vinným zločinom porušenia domáceho pokoja podľa § 330 tr. z.

Čís. 5441.

Do pôsobnosti súdnych lekárskejších rad, stanovené predpisem § 2 zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 Sb. z. a n., nespadá odpovídání na dotazy po hodnověrnosti příslušníka lékařského stavu.

»Těžké ublížení« po rozumu § 152 tr. zák. nevyžaduje, aby bylo provázeno přerušením zdraví nebo nezpůsobilostí k povolání trvajícím alespoň dvacet dní; jest jím každé poranění ústroje pro život důležitého nebo takové poranění, které mělo v zápětí značné, byť i jen krátce trvajícím porušením zdraví, nebo důležité pomíjející následky nebo trvalé nepatrné následky, které nepatří k následkům uvedeným v § 156 a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1935, Zm II 496/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 3. září 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 152 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 3. září 1935, jehož výsledky jsou základem napadeného rozsudku, navrhl obhájce obžalovaného odročení hlavního přelíčení za účelem: . . . 3. dotazu na lékařskou komoru o tom, zda MUDr. K. není věrohodný ev. dotazu na četnickou stanici ohledně jeho věrohodnosti. . . .

Působnost lékařských rad je stanovena předpisem § 2 zákona z 1. července 1927, čís. 107 Sb. z. a n. Do jejich působnosti nespadá odpovídání na dotazy, zda příslušník stavu lékařského není hodnověrný. Ani četnictvo není povoláno, aby takové úsudky o lékaři podávalo, a proto právem zamítl soud návrh pod 3. uvedený, jenž ostatně také nevyhovoval § 222 tr. ř.

Vývody stížnosti, jimiž dokazuje vzájemný rozpor a nejasnost posudků znalců-lékařů, musí zůstatí nepovšimnuty, neboť těmito domnělým vadám posudků znaleckých měl stěžovatel čeliti vhodnými návrhy na jich odstranění v řízení před soudem první stolice, což neučinil. Pokud pak stížnost vytýká, že názor nalézacího soudu, že ve znaleckých posudcích není rozporů, se příčí protokolu, správně spisům, není tato výtka důvodná, neboť znalecké posudky o rozhodné okolnosti, totiž o povaze poranění ušního bubínku A. K-ého vyzněly jednomyslně v ten smysl, že